

Modstand, trods alle gamle Fordomme er i Stand til at bryde igennem selv de mest konservative Betragtninger, som vi ogsaa i denne Sag have haft repræsenterede oppe i det andet Ting. Men Lovforslaget i den foreliggende Form, som det er vedtaget af det andet Ting, er tillige for mig et Vidnesbyrd om, hvor svært det er for Lovgivningsmagten og for Regeringen, naar endelig Gennembruddets Tid er kommen, naar den offentlige Mening er bleven uimodstaaelig, og man næsten fra alle Sider erkender, at man er nødt til at gaa fra det gamle over til det ny System, hvor svært det er alligevel at gøre Skridtet fuldt ud, gøre Alvor af sine Ideer og gennemføre en virkelig radikal Forandring. Dette Forslag i den foreliggende Form er et Vidnesbyrd om, at saa netop i sidste Øjeblik, naar alt synes modent, naar nu Fremskridtet skulde bryde igennem, kommer der den ene og den anden og er næsten genial i Retning af finde paa at forsøge, om det dog ikke var muligt at bevare saa meget af det gamle, at man ikke sprang ind i det ukendte. Saa gøres der Forsøg paa at indsmugle forskellige Bestemmelser, som i Virkeligheden kunne føre det gamle System tilbage igen, det gamle i ny Uniform. Der aabnes adskillige smaa, til Dels hemmelige Bagdøre, og det kan meget let ske, at der gennem dette i Virkeligheden herved aabnes en Dør til alt det gamle Uvæsen igen, i en ny Uniform.

En saadan Bagdør, der er aabnet paa Trods af hele denne offentlige Bevægelse, jeg her har talt om, og imod selve Lovforslagets Princip og Kærne, er § 1. Jeg kan desværre ikke slutte mig til Ordføreren, den sidste ærede Taler (K. Bjerre), i hans ubetingede Anerkendelse af det foreliggende Lovforslag. § 1 aabner i Virkeligheden en Bagdør, hvorigennem en stor Del af det, man kritiserede under det gamle System, kan føres ind i det ny. Dette Lovforslags § 1 fastslaaer jo, om ikke direkte saa indirekte, at Utugt ikke længere er strafbar, og derved afskaffer man den berømte eller berygtede Paragraf i Straffeloven af 1866, nemlig § 180, der som bekendt lyder: „Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel“. Det er den berygtede Paragraf, der er saa betegnende for hele det System, hvorunder vi hidtil have levet. Det er vistnok den mest hykleriske Lovparagraf, der nogen Sinde er skreven. Utugt er ulovlig, og Utugt straffes efter denne Paragraf, men der er indsmuglet et lille Ord: Fruentimmer, som

imod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes. Dette siger, at man dog maaske alligevel kan komme uden om det, og det gjorde man ved Loven af 10. April 1874. Utugt er strafbar, men da den dog ikke kan undgaas, sættes den under Politikontrol, saa gør man det til et statsanerkendt og man kan næsten sige lovbeskyttet Erhverv. Det er det System, vi skulde bort fra.

Men hvor vanskeligt det er at komme bort fra det og bryde radikalt med de gamle Principper, viste Justitsministeren, da han i Forfjor forelagde sit Lovforslag om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte, ikke det Forslag, som var forelagt i Efteraaret, men det, der blev forelagt forrige Efteraar, i Oktober 1904, og som begyndte med følgende § 1: Erhverv ved Utugt er ulovlig, og al Reglementering af dette Erhverv afskaffes. Justitsministeren har her gjort en næsten genial Opfindelse ved at fastslaa i Loven en Ting som ulovligt, men samtidig ikke gennemføre dens Strafbarhed. Det var det Standpunkt, hvorpaa Justitsministeren stillede sig for halvandet Aar siden. Det faldt dog Landstingets Jurister for haardt for Brystet. Denne Meningsløshed, som § 1 i Justitsministerens daværende Lovforslag var, kunde dog ikke gennemføres deroppe. Sidste Efteraar . . . Nej, jeg har taget fejl, det, jeg her omtaler, det var netop Forslaget, som forelaa i Efteraaret. Det, der blev forelagt fra Justitsministerens Side for halvandet Aar siden, fastholdt, at Utugt var strafbar, men afskaffede Reglementeringen. Men saa maatte Justitsministeren sidste Efteraar gøre den Indrømmelse at ophæve Strafbarheden, men vilde dog hænge saa meget ved det gamle, at han fastslog, at Erhverv ved Utugt er ulovligt. Det har Landstinget ganske vist ikke villet gaa med til. Under Forhandlingerne har man saa faaet indsat den Bestemmelse, som — deri har den ærede Ordfører ganske Ret — fandtes i det Lovforslag, Folketinget i sin Tid vedtog i Samlingerne 1899—1900 og 1900—01; dette Lovforslag havde ganske vist denne Bestemmelse, som henviser til Løsgængeriloven, og den blev ganske vist vedtagen her, men ikke uden Protest fra forskellige Sider. Det var ikke blot fra min Side, at der den Gang lød en Protest, men ogsaa fra konservativ Side, det var det daværende Medlem for Københavns 2den Valgkreds, Kaptajn Wagner, som den Gang meget stærkt protesterede mod denne Bestemmelse, og ærede Medlemmer, der ønske at